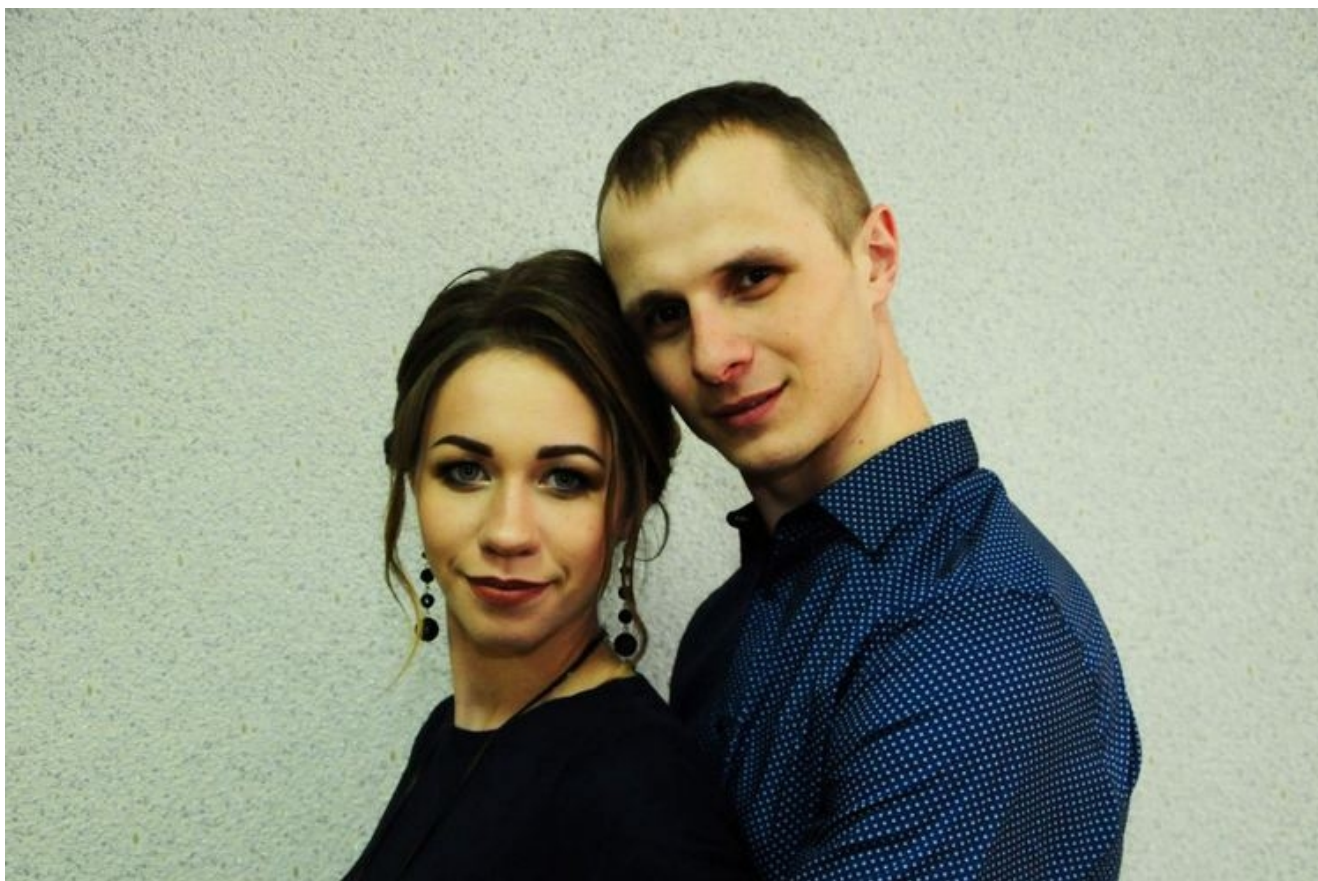

Ганна Назаранка, якая ўцякла ў 2014 годзе ад ваеннага канфлікту ў Луганскай вобласці, – аб сітуацыі ва Украіне, страху вайны і мірнага жыцця ў Беларусі

Украінскія ўцекачы, якія ратаваліся ад абстрэлаў сёння, працягваюць прыбываць у Беларусь. Як і 8 гадоў таму, калі жыхары Данецка і Луганска ў пошуках мірнага жыцця ратаваліся ад ваенных дзеянняў, яны таксама шукаюць дапамогі і абароны на тэрыторыі нашай краіны. Яшчэ ў 2014 годзе Ганна Назаранка, якая пражывала ў горадзе Стаханова, што ў Луганскай вобласці, была вымушаная бегчы з зоны актыўных баявых канфліктаў. Дзе менавіта шукаць выратаванне, доўга не думала – у Беларусі.

А заўтра была вайна

Да пачатку ваенных дзеянняў на тэрыторыі Данецкай і Луганскай абласцей Ганна Назаранка жыла з бацькамі ў горадзе Лісічанск, а пасля пераехала ў Стаханаў, дзе працавала прадаўцом і пачынала будаваць сваё самастойнае жыццё.

Ганна Назаранка ўспамінае:

– Усё змянілася, калі снарады пачалі лётаць над галовамі, пачасціліся абстрэлы жылых кварталаў. Людзі цэлымі сем’ямі сядзелі ў падвалах. Абстаноўка была вельмі небяспечная. Мне, яшчэ юнай 19-гадовай дзяўчыне, усё гэта здавалася страшным сном. Ніхто тады не ведаў, што жудасныя карціны ваеннага часу расцягнуцца на доўгія 8 гадоў. У 2014 годзе бацькі настаялі, каб я пакінула тэрыторыю ваенных дзеянняў і з’ехала да бабулі, якая пражывала ў Хойніцкім раёне. Праблем з перасячэннем мяжы не было. Беларусь сустрэла мяне гасцінна. Спачатку я абгрунтавалася ў Гомелі, хутка тут знайшла працу. У той час магчымасць атрымання заробку мне падала індывідуальны прадпрымальнік Вера Уладзіміраўна Дедікова, у якой быў кветкавы бізнэс. Яна да мяне ставілася вельмі добра, дапамагала з працай і афармленнем неабходных дакументаў. У хуткім часе я змагла аформіць статус бежанца ў Рэспубліцы Беларусь.

Праз 4 гады Ганна Назаранка пазнаёмілася са сваім будучым мужам Аляксандрам. Беларусь стала не толькі краінай, якая прытуліла Ганну, якая ўцякла ад вайны, але і аб’яднала два любіць сэрцы беларуса і ўкраінкі. Крыху пазней маладыя распісаліся на малой радзіме Ганны, у горадзе Лісічанск.

– Ужо тады муж, наведваючы ўпершыню тэрыторыю баявых канфліктаў, быў шакаваны тым, як шматлікія абстрэлы знішчылі большую частку грамадзянскай інфраструктуры, ператварылі жылыя кварталы ў руіны, а некаторыя пасёлкі і зусім перасталі існаваць, – кажа Ганна. – Тады я запамніла яго фразу: “чаму пра гэта мала кажуць і не паказваюць гэтыя страшныя карціны па

тэлевізары?”Толькі цяпер я зразумела, многія не хацелі гэтага заўважаць. Для іх вайна была нечым далёкім. Грамадскасць не хацела ведаць абуральныя выпадкі жорсткасці ў дачыненні да насельніцтва Луганска і Данецка з боку ўкраінскіх вайскоўцаў: забойствы і гвалт. Пасля таго, як пераехала ў Беларусь, я некалькі разоў была ў бацькоў у Лісічанску. Даводзілася бачыць, як украінскія вайскоўцы ходзяць п’янымі па горадзе і настаўляюць беспадстаўна зброю на мірнае насельніцтва. Дык чаму тады людзі не выходзілі на мітынгі і не казалі: “Не вайне”? Нікому гэтая шматгадовая вайна не была цікавая, як і лёсы звычайных людзей, якія гінулі пад абстрэламі. Сёння мае бацькі працягваюць знаходзіцца ў Лісічанску, сувязь з імі падтрымліваю праз Viber. Кажуць, што некалькі дзён ім зноў даводзіцца хавацца ад абстрэлаў у падвале. І праўда ў тым, што ўкраінскія войскі мэтанакіравана абстрэльваюць жылыя дамы, працягваючы спробы знішчэння мірнага насельніцтва. Я моцна перажываю за сваіх бацькоў. Спадзяюся, што хутка ўсё скончыцца.

Жыццё па той бок мяжы

Сапраўдны кошт міру і спакою Ганна Назаранка ўсвядоміла толькі ў Беларусі:

– Тут важкая сацыяльная абарона і падтрымка людзей з боку дзяржавы, аб якой у Украіне нават і не мараць. У лістападзе 2021 года я атрымала беларускае грамадзянства, а з ім-стабільнасць і ўпэўненасць у будучыні. І за гэта я ўдзячная прэзідэнту Аляксандру Лукашэнку. Не разумею і не хачу разумець людзей, якія патрабуюць нейкіх ілюзорных пераменаў і выступаюць супраць сваёй жа краіны. Ім я хачу сказаць: хай з’ездзяць на маю радзіму, у Лісічанск – там даводзілася пабегаць, каб знайсці хлеб і цукар. Ды і кошты за ацяпленне ў памеры 3 тысяч грыўняў (калі перавесці на беларускія рублі, больш за 300) – зусім непад’ёмныя. Параўнайце, сёння я живу ў прыватным доме і за жыллёва-камунальныя паслугі плачу каля 100 рублёў. Магчымасцяў шчасна жыць сёння ў Беларусі звышдастаткова, а галоўнае-разуменне і падтрымка людзей. Таму

Ўсім хацелася б сказаць, Давайце шанаваць мір, спакой і стабільнасць у краіне. Бо гэта наш агульны дом.

Ірына Канавалава

<https://sozhnews.by>